

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 22. De alijs rebus notatu dignis, quæ illi evenerunt cum glorioso S.
Dominico, concernentes ejus sanctitatem & curam, quam habet de sua
religione, deque alijs favoribus ipsi ab eo exhibitis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

terram, coram Beato Patre S. Dominico, qui ipsis est impertitus suam sanctam benedictionem quam amantissime, & erigentes se valde hilariter, propter gratiam, sibi à suo sancto Patre præstitam, discesserunt suo ordine. Deinde venit ad me. Gloriosus Sanctus, dixitque mihi: Amica, vidistine hos meos sanctos filios? dic,

quid tibi de illis videatur, deque eorum, Divino Spiritu? Ego ipsi respondi, me speciali solatio esse repletam, quod illos viderim, & visos mihi esse quosdam Angelos terrestres. Tum me Sanctus reduxit ad locum, in quo prius fueram, & sum mihi restituta post illum raptum.

(e)**(e)

CAPVT XXII.

De alijs rebus notatu dignis, quæ illi evenerunt cū Glorioso S. Dominico, concernentes ejus sanctitatem & curam, quam habet de sua Religione, deque alijs favoribus ipsi ab eo exhibitis.

§. I.

Dile Gloriosi Patriarchæ sancti Dominici, vidi ipsum paulatim descendentem ex caelo, ad eum modum, quo Sol exoritur & comparat. Comitabantur illum plurimi Sancti, ex ipsius sacra Religione, erantque tot, ut viderentur universum orbem replere. Inter eos veniebant multo plures Angeli, omnes quasi invicem permixti, tenentes in manibus luminaria geminato ordine, ritu supplicantium. In medio procedebat S. Dominicus, ornatus eleganti Pluviali. Hac ratione prodiverunt ex caelo; & eadem procedentium pompa obibat totum mundum, invisendo Conventus suæ sacrae Religions. Substitit autem in Conventu sancti Pauli hujus Civitatis; ac deinde progressa est ad meum angulum, ut me quoque visitaret, mihi que gratificaretur. Hoc autem tempore omnes Sancti & Angeli se conjunxerunt in quendam quasi maximum circulum, intra quem stabat sanctus Patriarcha, portans aliquid in manu, quod ego tunc agnovi, atque in meo cubiculo; & non longè à me idem Sanctus provolutus in genua, compositisque manibus sustulit oculos ad caelum, & oravit dicens: Magnas tibi ago

gratias, DEUS ac Domine mi Omnipotens, infinite & æterne, pro exhibitio mihi singulari favore ac misericordia, quod me elegeris, & assumpseris in instrumentum, quamvis debile, & infirmum, ex mera tua Bonitate, ut essem Pater tot Sanctorum filiorum, & Moderator hujus sacrae Religions, quam tu instituisti ac fundavisti, pro universali bono totius tuæ Ecclesiæ Catholicæ. Sis benedictus in æternum, quod mihi dederis tot sanctos filios, tantamque à tua potente manu sim assequutus gratia. Completâ hac oratione surrexit, & magis mihi appropinquans, salutavit me dicendo: Bene sit tibi, Soror nostra, Dominus sit tecum; esto bono animo, confortare in Domino inter tuas afflictiones & cruciatus, quos pateris pro ipsius Majestate; erunt enim breves, & quantocyus finientur; bona verò quæ speras, teque manent, sunt æterna. Atque etiam alia mihi dixit, pro magno solatio, quibus fui vehementer recreata, & animata ad patiendum. Ego veni (addidit) nomine DEI, & meo, ad te invisendam, adferendumque hoc donum, quod tibi Dominus mittit, quodque te corroborabit & confortabit, pro sustinenda tua Cruce. Et extendens manum posuit intra meum pectus, diductis meis vestibus, illud quod ferebat in manibus; atque erat gratiosissimus olivæ ramus. Surrexi ac procubui ad pedes sancti Patriarchæ,

chæ, gratias illi agens pro exhibito mihi favore, & quòd me esset solatus, attulissetque mihi tale donum.

§. II.

Aliàs agens cum DEO (in Augusto anni 1622.) circumspexi, & vidi venientem sanctum quendam Beatum ex Ordine sancti Dominici, qui graviter & paulatim introivit in meum cubiculum. Consedit in quadam sella mystica, & post ipsum stabant circiter duodecim Religiosi ejusdem Ordinis, ex etiamnum viventibus in mundo, exhibentes indicia magni honoris, quo ipsum prosequerentur. Ego illos non agnovi, neque sum intuita eorum vultum. Fui turbata, more solito. Postquam me Sanctus vidisset quietam, tunc dixit Religiosis: Filij, procedite ulterius, & attendite, quid sim quæsiturus ex hac DEI famula, ac audite, quid sit responsura. Duodecim ij Religiosi, appropinquaverunt quàm humillimè meo lecto, inclinantes se profundè, & præ reverentia coram Sancto prosternentes, quos Sanctus jussit surgere. Cùm ità illi, unaque ego sedulo attenderemus, vidi Sanctum ponentem manus ad latus sellæ, quasi habiturus esset ad nos sermonem. Cæpit autem sic loqui: Dic Soror, Famula DEI, mihi, & his ejus servis, quomodo bene applicabimus Ordini sancti Dominici verba dicta à Domino, quando vocavit quosdam è suis Discipulis ad suam scholam, & Apostolatam: *Venite post me, faciam vos fieri pisces hominum*, quæ est interpretatus linguâ vernaculâ. Ego istâ interrogatione fui pudefacta, & dixi: Quomodo sancte Pater id ex me quæris, cum sim rudis muliercula? Tu certè scis melius applicare, quod dicis? Sanctus autem respondit: Noli recundari, Soror nostra, neque recusa dicere, quod te interrogo; quia DEUS frequenter eligit infirma mundi, ut confundat fortia, & quod dicēs, non erit tuum, quia DEUS te docebit, quid tibi sit dicendum. Ità fui animata, ac dixi: Existimo, Sancte Pater, quòd sequi Christum Dominum, sit ipsum

imitari, insistendo ipsius vestigijs, & viæ crucis ac humilitatis, atque contemptus mundi. Ubi id factum fuerit, statim sequitur, quod Dominus promittit: *Faciam vos fieri pisces hominum*. Hoc mihi Dominus inspiravit, priusquam responderet. Audivit meum responsum Sanctus, dixitque: Optimè profectò locuta es. Et vertens se affabilissimè ad Religiosos, agensque cum ipsis tanquam cum filijs, dixit illis: Hoc vos oportet facere, & mandare executioni. Ite in mundum univèrsum, ac loquimini in aurem omnibus nostris, imbuendo ipsos hac doctrinâ, & Dominus vos faciet pisces animarum. Tum replicui: Quomodo verò debent isti Patres perambulare totum mundum, ut hoc dicant in aurem omnibus suis fratribus, qui sunt per illum dispersi? Sanctus respondit: Optimè, si id dixerint omnibus, qui ipsis occurrerint, & conati fuerint ità vivere, atque relucere tali exemplo, sanctitate ac imitatione Christi Domini, ut fama virtutis ipsorum perveniat ad aures absentium. Obstupui his auditis, & aspexi Sancti manus superimpositas sellæ, ac vidi ex ipsis exorientes quasi duos Soles splendidissimos, qui eam sellam illuminabant, reddebantque splendidam. Tunc elevavi oculos, ut intuerer vultum Sancti, & vidi esse sanctum Patriarcham Dominicum; Procubui ad ipsius sacros pedes, volens illos exosculari, ex quibus prodiderunt alia duo lucida ac admirabilia lumina; ex ejusdem sancto pectore promicabat aliud longè majus, quod mirum in modum exornabat totam ipsius sacram faciem & corpus. Sanctus mihi dixit: Filia mea, & Soror, surge, surge. Et imposuit quàm gravissimè suas sacras manus meis humeris, ac invellet elevare, cùmque me erigerem à facris illis pedibus, injecit in meum collum quoddam pretiosissimum Rosarium, ex purissimo & splendidissimo auro, dixitque: Accipe, Soror, & suscipe hoc cimelium, quod tibi adfero Nomine sanctissimæ Virginis Domine Nostræ, à qua tibi mittitur me petente, ut mihi, atque unâ tibi gratificetur. Mirata sum, videns tam pretiosum donum ac Rosarium, & surrexi, agens magnas

magnas gratias meæ Dominæ, ac sancto, pro tam singulari favore. In quouis grano Rosarij erat exculptum aliquod mysterium ex dolorosis, gaudiosis, & gloriosis Christi Domini, neq; solum erant exculpta, sed etiam prædita quadam virtute, quam ijs Dominus indiderat, ut propterea vehementer obstupescerem. Sanctus iussit Religiosos à me abire, quod illi fecerunt cum magna humilitate, inclinantes se profundè coram Sancto, & Sanctus ipsis dedit suam benedictionem, quam & mihi est imperitus; valedicendo mihi peramanter, & blandè.

De alijs Rosarijs, qua iste Gloriosus Sanctus ipsi dedit nomine Beatissime Virginis, dicitur in fine hujus libri.

§. III.

ALio anno, in suo Festo, me dignatus est invisere gloriosus Pater sanctus Dominicus, dixitque mihi: Dominus sit tecum, Soror nostra, quid habes, quòd sis adeò afflicta ac desolata? scias velim, me venire, ut tibi gratuler nomine DEI. Audita hac voce gratulationis, reliqui Sanctum, & recurri, quasi fugiendo, ad DEUM, cum meis timoribus, petiviq; ab eo lumen & gratiam, pro agnoscendis ipsius veritatibus, & Dominus mihi dixit: Noli timere, perge ad meum Sanctum, & audi, quod meo nomine tibi dicturus est. Postquam id audivissem, in momento redivi ad Sanctum, & ille magnà charitate, quã inter omnes Sanctos eminet, id quod mihi significavit DEUS, atque amore, comitate, ac suavitate singulari, diducendo brachia, mihi dixit: Soror, quid times? non recordaris, quid dixerit sanctus Propheta: *Dicite iusto, quoniam bene.* Verum respondi: Sancte Pater, ego non sum iustus, ideòque ipse non loquitur mecum. Bene est, dixit Sanctus, neque ego nunc dico, te esse talem; sed assero nomine DEI, tibi bene futurum in vita, bene quoque tibi cessura omnia in afflictionibus, bene in consolationibus, & bene in univèrsis, quæcumq; fueris aggressa. Atque in hunc modum sumus loquuti alia. Addidit autem

Sanctus, se id ipsum gratulari suis filijs & filiabus, quas ego noveram, nominando mihi sex Religiosos & duas Moniales, quibus ego familiaris sum usa, ex ejus Ordine, non exclusis alijs. Dixit præterea Sanctus: Felicissimus fuit dies, quo assumpserunt meum sanctum habitum, & felicissimus erit dies, quò migrabunt ex hac vita, (significans illos omnes bene morituros, in Domino,) verum cave sis, nè hæc bona nova, ac felicem finem indices ijs personis, longè verò minùs Monialibus, quia hoc pro tuo duntaxat dico solatio, quamvis ea de re bene possis unum reddere certiorè.

§. IV.

ALià vice, fui ducta in spiritu ad Sanctum Paulum, eo die, quo erat eligendus Prior (in Julio anni 1606.) & cum essem apud portam Claustrij, quã solent egredi supplicationes, vidi prodeuntem solennem quandam processionem Religiosorum, qui omnes erant adscripti catalogo Beatorum, intermixtis Angelis DEI, tendentium Capitulum versus, & concinentium Divinas laudes. Gloriosus Pater sanctus Dominicus procedebat in medio, deducens alios ante, alios autem post se. Postquam pompa pervenit ad Capitulum, Sanctus dedit benedictionem ei loco, & ibidem sepultis. Ego ibam unã in processione ultimo loco, itã ut omnia viderem, quæ fiebant. Postquam pervenissemus ad Refectorium, quod adhæret uni anteriori muro Claustrij, cogitabam, quòd sanctus Pater illum non secus esset benedicturus ac Capitulum. Cum autem eam benedictionem intermisisset, rogavi illum instantissimè, ut id faceret, & Sanctus mihi nihil respondit, sed arrisit me. Verum videns hoc ab eo non fieri, procubui ad illius pedes, quasi ipsum propterea detinendo. Et Sanctus processit ulterius, neglectã illã benedictione, pertransivitque supplicatio reliquum Claustrum, donec perveniret ad sacellum majus; quòd ingressi induerunt sanctum Patriarcham eleganti pluviali, & ipse dixit Orationem. Tum accessi Sanctum, rogans illum de novo, ut benediceret

H h h

Refe-

Refectorium: Qui dixit, se id non facturum, eo quod in eo committerentur nonnulli excessus à juvenibus, appetentibus alia, quam illic præbeantur, quamvis non essent graves. Ego replicui: imò vel ideò, sancte Pater, ne committantur; noluit tamen, sed dixit, se missurum, qui illud benediceret. Misitque duos ex ijs sanctis Patribus, qui ipsum comitabantur, & unum ex illis agnovi, esse sanctum Fratrem Ludovicum Bertrandum, simulque sanctos duos Angelos, qui tandem benedixerunt illud Triclinium. Postea mihi indicavit, quis futurus esset Prior; & alia huc spectantia. Aliàs, cum fuisset rogata, ut commendarem DEO electionem Provincialem, feci id, & feriã sextã ante electionem, vidi gloriosum Patrem sanctum Dominicum, ornatum Albã ac Stola, sine Castula vel Pluviali, atque multos cum illo Sanctos ex ejus Ordine, tum in Sanctorum numerum jam relatos, tum non canonizatos. Tenebat Sanctus in manu librum, in quo erant scripti omnes ipsius Fratres, quem illustrabat, quasi aliquid in eo quærens, dicebatque ad cæteros Sanctos: Quis erit Provincialis? Omnes autem dicebant, se probaturos, quod Sanctus decerneret. Sed Sanctus Pater nihilominus illos denuò interrogabat: Quis ex istis erit Provincialis? Quam in re præterijt aliquid temporis, donec sanctus Thomas de Aquino accessisset ad librum, indicavissetque unum digito: & gloriosus Patriarcha ratam habuit designationem, dixitque esse idoneum.

§. V.

Aliã vice, in fine Quadragesimæ (anno 1610.) fui ducta ad quendam grande Conventum Ordinis Sancti Dominici, ubi vidi gloriosum Sanctum cum multis Sanctis ex ejus Ordine, multisque Angelis, inter quos ibat quædam magna Domina, cum comitatu multorum Sanctorum, qui omnes visitabant illum Conventum, & ingrediebantur cellas Religiosorum, impertiebanturque suam benedictionem. Religiosi in illa dormienti, quin tamen ipsi expergefacerent; quæ res diu duravit, eo

quod esset Conventus magnus: Tantum non sunt ingressi duas, tresve cellas, & fui propterea vehementer afflicta, rogavique Sanctum, ut inviseret etiam illos Religiosos. Sanctus id noluit facere, & dixit: Noli affligi, quia isti Religiosi hoc à me non sunt promeriti: ego enim eos visitavi, & intellexi, esse valde negligentes in suo ordine.

Alio suo Festo (anno 1616.) me invisit Sanctus graviter ægrotantem, dicendo mihi, placiturum sibi, si adirem ipsius Ecclesiam sancti Pauli. Quamvis me excusaverim, confugerimve ad DEUM pro meo more, mei sancti Angeli mihi dixerunt, id debere fieri; & statim me creverunt in pedes super terram. Induerunt me quadam quasi candidã lineã tunicã, & pallio cæruleo; pedibus autem imposuerunt quosdam quasi textos calceos, dixeruntque mihi: sic bene perges, gestando insignia Conceptionis sanctissimæ Virginis. Inceperunt me ducere, & advertebant me descendere per gradus proprijs pedibus, ac incedere per plateam, quamvis cum difficultate, atque defatigatione. Ibant autem mecum duo Angeli, quorum unus me antecedebat, alter sequebatur. Cum pervenissemus ad Ecclesiam, aperuerunt magno impetu portas, quantum aperiri poterant: proditque ad me excipiendam gloriosus Sanctus Dominicus, gaudens me advenisse. Intravi Ecclesiam, quæ mihi visa est penitus nova, & valde magna, instar alicujus navis. Habebat lucem quandam extraordinariam, majorem lumine candelarum, & lampadum, quã tota mirum in modum illustrabatur, quamvis esset media nox. Perfolutã oratione iterum abivi, & postquam essem egressa, fuerunt clausæ portæ, atque sicut antea perveni ad meam domum fatigatissima.

Istud iter solum fuit peractum in spiritu, quia dum illa diceret sanctis Angelis: Domini, cum sim hic, bonum esset consequi Indulgentias; Ipsi responderunt: Non venisti huc ideo. Et verò, credibile est, quod si venisset corporaliter, sicut illam alias dixerunt

xerunt ad consequendum Jubileum Porti-
uncula, fuisset permissa omne pro ijs lucra-
dis.

§. VI.

Verum adjungamus huic dulcedini a-
cerbitatem justis rigoris, quem vidit in
Sancto. Vidi, ait, ex meo lecto Cœlum
apertum, & magnum istum Patriarcham,
cum multis Sanctis sui Ordinis, indutos
albo habitu, in quo erat signum quoddam
nigrum supra pectus. Sanctus erat vesti-
tus Sacerdotaliter, & cum suis filijs consti-
tutus coram DEO, oravit hunc in modum:
Obsecro te, Domine, per merita tui Filij
Unigeniti Christi JESU, tolle ex mea Re-
ligione, sive per mortem, ita ut salventur,
sive eo modo, quo tu volueris, illos superio-
res, qui non observant in electionibus
statuta, sibi à me tuo nomine relicta, dum
non moventur intentione, & puro zelo
gloriæ tuæ, sed aguntur alijs particularibus
respectibus. Præterea eos, qui puniunt
subditos, illosque affligunt, non ex puro
zelo Justitiæ, sed propter alios fines sini-
stros. Atque tum vidi multos hujusmodi
afflictos, & aliquos agnovi, qui invicem
colloquebantur, consolantes se, & animâ-
tes ad tolerandam suam afflictionem.

*Hoc eodem rigore egit etiam Sanctus qua-
dam vice, cum ipsamet Venembili Marina:*
Dum, inquit, audirem Sacrum, quodam
ejus Festo, in aliquo Monasterio ipsius Or-
dinis, comparuit mihi Gloriosus Sanctus,
& modo quodam subaspero mihi dixit:
Amica, quâ ratione permisisti hodie tur-
bari adeo tuum animum, & non nihil in-
repuisti in affectu erga me, & meum Ordinem?
Dic age, quâ ratione id facias, Amica?
His verbis prolatis, cum eo modo re-
prehensionis, fui tantopere afflicta & con-
fusa in mea anima, ut si id diu duravisset,

putem, me penitus defecturam fuisse.
Fui per horam quasi muta, quâ elapsâ, mi-
hi DEUS dignatus est reddere usum lin-
guæ. Incepiflere, & petere ab eo veniam.
Atque ecce Sanctus transivit ad sinistrum
cornu summi Altaris, ubi illum suscepe-
runt sex Sancti ex ejus Ordine, & ipso jubé-
te, me adduxerunt prope illum quatuor
sancti mei Angeli Custodes. Tum dere-
pente vidi venientem sanctum Patrem
Ignatium, cum quibusdam Sanctis sui Or-
dinis, quem gloriosus sanctus Dominicus
exceptit cum meo gaudio; & ego fui recre-
ata ipsius aspectu: quia ille me amantissi-
mè intuebatur. Interea venit Christus
Dominus cum comitatu multorum Bea-
torum Spirituum, & confedit ad dexteram
partem Altaris, aspiciens inde cæteros San-
ctos, qui stabant ad latus sinistrum, & me
inter ipsos, cumque vidisset meam afflictio-
nem, dixit Glorioso sancto Dominico,
ut me consolaretur, quod Sanctus fecit,
ablandiendo mihi, & imponendo extre-
mitatem unam sui habitus meo capiti; at-
que petente sancto Patre Nostro Ignatio,
mihi dedit suam benedictionem; quo fa-
cto, Angeli me inde abduxerunt ad locum
Ecclesiæ, in quo prius fueram. Incepit
Concio de Festo. Audivi laudes Sancti, &
ipsius Ordinis, atq; alios quosdam discursus,
qui licet essent boni, non erant tamen
fundati in tam perfecta humilitate & cha-
ritate, qualem Sanctus optavisset, quod o-
stendebat se improbare, & ægrè ferre,
quamvis Beatus sanctus Ignatius fuerit co-
natus ipsum placare: & in fine Sacri illum
rogavit, ut bene precaretur suis filijs, quod
Sanctus fecit, postquam prius benedictio-
nem accepisset à Christo Domino, qui ad
hæc omnia tacebat, utpote permittens u-
numquemque fungi suo officio.

)(*)

Hhh 2

CAPUT